

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1CdoR/7/2023
Identifikačné číslo spisu: 3193899178
Dátum vydania rozhodnutia: 26.10.2023
Meno a priezvisko: JUDr. Ján Šíkuta
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2023:3193899178.3

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky Q. V., narodenej X. M., T., a oprávnenej C., narodenej X., M., obe právne zastúpené L., Bratislava, J. a označeného otca B., narodeného X. N., Spolková republika Nemecko, právne zastúpený B., Bratislava, B., o návrhu navrhovateľky na určenie otcovstva k oprávnenej, vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 10C/1281/1993, o dovolaní navrhovateľky a oprávnenej proti uzneseniu Krajského súdu v Trenčíne z 21. decembra 2021, sp. zn. 10Co/1281/1993, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Označený otec má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trenčín (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 2. decembra 2016, č. k. 10C/1281/1993-270 spolu s opravným uznesením z 2. januára 2017 č. k. 10C/1281/1993-277 výrokom I. konanie v časti o zaplatenie príspevku na úhradu nákladov spojených s tehotenstvom a pôrodom zastavil, výrokom II. určil, že B. L., nar. X., je otcom C., rod. č. X., narodenej z matky Q., rod. č. X., pričom C. je zapísaná v knihe narodení Matričného úradu Trenčín vo zv. X., roč. X., na str. X., pod por. č. XXXX, výrokom T. uložil B. L. povinnosť prispievať na výživu C. C. v sume 150 eur mesačne od 22. júla 1993 do 31. augusta 1998, v sume 170 eur mesačne od 1. septembra 1998 do 31. augusta 2006, v sume 200 eur mesačne od 1. septembra 2006 do 23. januára 2009 do rúk C. C., vždy do 15. dňa v mesiaci vopred, výrokom IV. povolil B. L. zameškané výživné za obdobie od 22. júla 1993 do 23. januára 2009 v sume 31 466,78 eura splácať v splátkach po 250 eur mesačne k rukám C. C., zročných vždy do konca mesiaca, počnúc mesiacom nasledujúcim po právoplatnosti rozsudku až do úplného vyrovnania dlhu so stratou výhody splátok v prípade neuhradenia jednej z nich, výrokom V. uložil B. L. povinnosť zaplatiť náhradu trov konania navrhovateľke Q. V. vo výške 191,12 eura do rúk jej právneho zástupcu, do troch dní od právoplatnosti rozsudku, výrokom VI. uložil B. L. povinnosť zaplatiť náhradu trov konania oprávnenej C. C. vo výške 0 eur a výrokom Z. povinnosť zaplatiť na účet Okresného súdu Trenčín trovy konania preddavkované štátom vo výške 134,10 eura do troch dní od právoplatnosti

rozsudku. Mal za preukázané, že predchádzajúce manželstvo navrhovateľky s O. C. bolo rozvedené rozsudkom Okresného súdu Trenčín, právoplatným dňa 6. októbra 1989, pričom oprávnená sa narodila až po uplynutí trojstého dňa po zániku tohto manželstva. Preto domnienka otcovstva nemohla svedčiť predchádzajúcemu manželovi navrhovateľky v zmysle § 51 ods. 1 Zákona o rodine (ďalej len „ZoR“). Nakoľko v čase rozhodovania bola oprávnená už plnoletá, nerozhodoval o jej zverení do starostlivosti niektorého z rodičov.

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie označeného otca uznesením z 23. apríla 2018 sp. zn. 6Co/47/2018 odvolanie odmietol ako oneskorene podané, keď si označený otec neprevzal rozsudok v odbernej lehote a navrhovateľke a oprávnenej C. C. priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Vychádzal z § 111 ods. 1, 2 a 3 Civilného sporového poriadku („CSP“), podľa ktorého do vlastných rúk sa doručuje tak, že adresát potvrdí prijatie písomnosti na potvrdení o doručení písomnosti (ďalej len "doručenka"), údaje v doručení sa považujú za pravdivé, ak nie je dokázaný opak. Doručenie je verejnou listinou. Do vlastných rúk sa doručujú písomnosti, pri ktorých tak ustanovuje zákon a písomnosti, pri ktorých to nariadi súd. Ak nemožno doručiť písomnosť na adresu podľa § 106 CSP, písomnosť sa považuje dňom vrátenia nedoručenej zásielky súdu za doručenie, a to aj vtedy, ak sa adresát o tom nedozvie. Pokiaľ označený otec v odvolaní namietal nesprávne doručenie vyššie uvedeného rozsudku, odvolací súd poukázal na správne odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie z 29. januára 2018, ktorým zamietol návrh označeného otca na odpustenie zmeškanej lehoty, ktorý skonštatoval, že zo spisu vyplývajú viaceré adresy, na ktorých sa označený otec dieťaťa počas 23 rokov zdržiaval, pričom nepožiadaval o doručovanie písomností na adresu do Nemecka. Súd prvej inštancie v súlade s § 111 CSP doručoval rozsudok na adresu vyplývajúcu z verejného registra, pričom označený otec nevedel adresu na doručovanie písomností v tejto veci na adresu svojho bydliska v Nemecku. Odvolacia lehota je lehotou zákonnou, čo znamená, že ju nemožno predĺžiť ani skrátiť. Pre začatie plynutia odvolacej lehoty je rozhodujúce riadne a v súlade s právnymi predpismi vykonané doručenie. Odvolací súd po zistení, že v danom prípade nešlo o doručovanie do elektronickej schránky podľa osobitného predpisu ani o doručovanie podľa osobitných prípadov podľa § 107 ods. 2 CSP, označenému otcovi ako fyzickej osobe súd prvej inštancie doručoval písomnosti na adresu evidovanú v registri obyvateľov Slovenskej republiky (č. l. XXX). Táto skutočnosť je súdu známa z „Odpovede na lustráciu v Registri obyvateľov“ vykonanej dňa 2. januára 2017 (č. l. XXX). Označenému otcovi bola súdna zásielka obsahujúca rozsudok doručovaná neúspešným pokusom dňa 12. januára 2017, opakovanne dňa 13. januára 2017 a následne po jej neprevzatí v odbernej lehote bola vrátená súdu dňa 3. februára 2017 (č. l. XXX). Tento deň sa zároveň v zmysle § 111 ods. 3 CSP považuje za deň jej doručenia. S prihliadnutím na uvedené bolo preto potrebné považovať za dátum doručenia zásielky obsahujúcej rozsudok označenému otcovi deň vrátenia zásielky súdu ako neprevzatej v odbernej lehote, t. j. deň 3. februára 2017. Na tejto situácii nič nemení ani ďalší postup súdu prvej inštancie, keď sa označený otec dostavil na sud dňa 28. júna 2017 za účelom nahliadnutia do spisu, z ktorého zistil, že v predmetnej veci bolo vydané rozhodnutie, pričom označený otec si vyhotovil zo spisu fotokópie. Zmyslom právnej úpravy doručenia súdnych zásielok obsiahnutých v Civilnom sporovom poriadku je pomocou sprísnenej fikcie doručenia odstrániť sporné situácie, týkajúce sa presného určenia momentu doručenia písomností strane sporu, ktorý moment je dôležitý pre správne počítanie lehôt ustanovených zákonom.

3. Toto uznesenie napadol včas podaným dovolaním označený otec, ktorého prípustnosť odvodzuje z § 420 písm. f) CSP z dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, ako aj z dôvodu § 421 ods. 1 písm. b) CSP, keď dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo, alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená. Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 420 písm. f) CSP dôvodil, že uznesenie je svojim obsahom nepreskúmateľné a zmätočné s nedostatočným odôvodnením, keď sa odvolací súd nevysporiadal riadnym spôsobom s odvolacími námietkami odvolateľa, ktoré uviedol vo svojom odvolaní zo dňa 12. júla 2017, podanom na poštovú prepravu dňa 13. júla 2017, v ktorom jasne zdôraznil, že mu nebol doručovaný úplný rozsudok, keď mu chýbala strana č. 12, ktorá sa týkala práve poučenia o opravnom prostriedku. Žalovaný sa o skutočnosti, že rozsudok je neúplný, dozvedel na Okresnom súde

Prievidza a to dňa 28. júna 2017, o čom svedčí aj fotokópia úradného záznamu Okresného súdu v Prievidzi. Vzhľadom k uvedenému žalovaný bez zbytočného odkladu o tom, že rozsudok je vadný informoval priamo Okresný súd v Trenčíne, ktorý písomne potvrdil, že žalobcovi nebol doručovaný správny rozsudok, a preto mu aj vydal nový rozsudok, ktorý spĺňal obsahové aj formálne náležitosti rozsudku. Dôkazom tejto situácie je aj potvrdenie Okresného súdu v Trenčíne o tom, že takýto rozsudok bol žalovanému po jeho upozornení vydaný. Po vydaní kompletného rozsudku si žalobca zvolil právneho zástupcu za účelom podania nového odvolania, ktoré podal samotný žalobca zo dňa 12. júla 2017, čo bolo v 15. dňovej lehote odo dňa kedy sa v skutočnosti dozvedel na Okresnom súde v Prievidzi, že rozsudok nie je kompletný. Druhé odvolanie podala právna zástupkyňa dovolateľa podaním zo dňa 9. augusta 2017 v 15. dňovej lehote odo dňa, kedy prevzal žalobca kompletný rozsudok na Okresnom súde v Trenčíne, teda dňa 10. augusta 2017 na poštovú prepravu, o čom pripojil podací lístok. Rozsudok prevzal dovolateľ dňa 26. júla 2016, o čom je dokladom úradný záznam o prevzatí rozsudku zo dňa 26. júla 2016. Poukázal na to, že mu nemohol byť rozsudok Okresného súdu v Trenčíne účinne doručený, ak vykazoval formálne vady, teda ak mu chýbala práve strana č. XX. Ďalej poukázal na to, že je občanom Spolkovej republiky Nemecko (ďalej len „SRN“) s trvalým pobytom tam. Okresný súd v Trenčíne mal podľa obsahu spisu k dispozícii dve adresy, a to adresu v Slovenskej republike (SR), tiež adresu aj v SRN. V spise sa adresa na doručovanie do SRN a informácia od právnych zástupcov nachádzala na č. I. XXX a XXX spisu. Napriek tomu mu rozsudok súdu prvej inštancie nebol na adresu trvalého bydliska v SRN doručovaný a opakovane zasielal poštové zásielky len do Prievidze. Okresný súd vychádzal len z lustrácie v registri obyvateľov vydaným v SR, pričom z nej vyplýva, že žalovaný má len povolenie na pobyt ako cudzinec, ktoré mu bolo vydané dňa 22. augusta 2007 a je platné do 22. augusta 2017, z čoho teda logicky vyplýva, že je občan iného štátu, ale nevylučuje to tú možnosť, že nemá iný trvalý pobyt. Vzhľadom na jeho vek a zdravotný stav a občianstvo, jemu poskytovaná zdravotná starostlivosť a predpisovanie liekov v SRN, preto ani objektívne nemôže byť trvale na Slovensku. Podľa ustanovení § 106 CSP súd doručuje na adresu evidovanú v registri obyvateľstva, ak adresát neuviedol inú adresu na doručovanie, pričom súdu bola známa aj adresa v SRN. Dovolateľ je názoru, že odvolací súd nesprávnym procesným postupom znemožnil procesnej strane, aby uskutočnila svoje procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Súd mal nariadiť pojednávanie, vypočúť strany konania, zistiť dôvody, prečo matka s dcérou sa nezúčastnili v roku 2014 odberu genetického materiálu, nariadiť znovu zistenie DNA, vykonať dôkazy, ktoré navrhli procesné strany. Namietal, že bolo potrebné sa vysporiadať s otázkou zákonného a účinného doručovania. Tým, že odvolací súd odvolanie odmietol z dôvodu nedodržania lehoty na podanie odvolania, odňal mu možnosť konania pred súdom, teda možnosť ďalej v procese konať, čím bolo porušené právo na spravodlivý proces. Navrhol preto rozhodnutia oboch súdov zrušiť a vec vrátiť na ďalšie konanie.

4. Na základe dovolania označeného otca Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) uznesením sp. zn. 1Cdo/55/2019 zo dňa 25.9.2019 zrušil uznesenie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 6Co/47/2018 zo dňa 23.4.2018 a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Najvyšší súd SR po výklade ustanovenia § 106 ods. 1 písm. a) CSP vyjadril právny názor, že písomnosti mali byť zo strany súdu označenému otcovi, ktorý je občanom SRN, doručované na jeho adresu do Nemecka.

5. Krajský súd v Trenčíne viazaný právnym názorom najvyššieho súdu uznesením č. k. 6Co/136/2019-483 zo dňa 28. februára 2020 rozsudok Okresného súdu Trenčín č. k. 10C/1281/1993-270 zo dňa 2.12.2016 v spojení s opravným uznesením zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. V odôvodnení uznesenia odvolací súd uviedol, že tým, že súd prvej inštancie doručoval písomnosti na adresu označeného otca v Prievidzi, a nie na adresu označeného otca v Nemecku, došlo k porušeniu práva označeného otca na spravodlivý proces, bola mu odňatá možnosť konať pred súdom. Súdu prvej inštancie uložil, aby doručil označenému otcovi všetky listinné dôkazy týkajúce sa spornej veci, zabezpečil preklady všetkých listinných dôkazov obsiahnutých v spise, vykonal znalecké dokazovanie, následne vo veci opätovne rozhodol.

6. Okresný súd Trenčín rozsudkom z 21. decembra 2021, č. k. 10C/1281/1993-759 vo výroku I. zastavil konanie v časti o zaplatenie príspevku na úhradu nákladov spojených s tehotenstvom a

pôrodom; výrokom II. súd zamietol návrh na určenie otcovstva; výrokom III. rozhodol, že žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania; výrokom IV. rozhodol, že štát má nárok na náhradu trov konania vo výške 580,30 eura, ktorú náhradu je štátu na účet Okresného súdu Trenčín povinná zaplatiť navrhovateľka v rozsahu 50 % a oprávnená v rozsahu 50 %, a to do šiestich mesiacov od právoplatnosti rozsudku.

6.1. Okresný súd vo svojom rozhodnutí uviedol (o. i.), že vychádzajúc zo záverov znaleckého dokazovania, v zmysle ktorého je jednoznačne vylúčené otcovstvo označeného otca k oprávnenej, súd výrokom II. návrh na určenie otcovstva v celom rozsahu zamietol ako nedôvodný. Konanie v časti o zaplatenie príspevku na úhradu nákladov spojených s tehotenstvom a pôrodom súd výrokom I. zastavil podľa § 29 ods. 1 CMP z dôvodu späťvzatia návrhu v tejto časti navrhovateľkou na pojednávaní dňa 2. decembra 2016. Súd nevykonal podľa návrhu označeného otca výsluch MUDr. B. C., ktorý mal podľa tvrdení označeného otca vyšetrovať navrhovateľku k jej tehotenstvu, pretože vo veci bol podaný znalecký posudok znalcom gynekológom M. B. R., podľa záverov, ktorého k splodeniu oprávnenej malo dôjsť v období od 11. septembra 1990 do 4. októbra 1990.

7. Krajský súd v Trenčíne na odvolanie navrhovateľky a oprávnenej a označeného otca, čo do výroku III. (o trovách konania), rozsudkom z 22. novembra 2022 sp. zn. 6Co/40/2022 výrokom I. rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti, výroku II., ktorým súd návrh na určenie otcovstva zamietol, potvrdil; výrokom II. rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výroku III. zmenil tak, že označený otec mal proti navrhovateľke a oprávnenej nárok na náhradu trov konania vo výške 2 561,71 eura, ktorý sú navrhovateľka a oprávnená povinné zaplatiť právnej zástupkyňi označeného otca spoločne a nerozdielne v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia; a výrokom III. rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výroku IV. zmenil tak, že štát mal proti navrhovateľke a oprávnenej nárok na náhradu trov konania vo výške 860,4 eura, ktorý sú navrhovateľka a oprávnená povinné zaplatiť spoločne a nerozdielne v sume 580,3 eura na účet Okresného súdu Trenčín a v sume 280,1 eura na účet Krajského súdu v Trenčíne v lehote 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

7.1. Odvolací súd umožnil stranám sporu vykonávať procesné práva a plniť procesné povinnosti, zopakoval v potrebnom rozsahu dokazovanie na zistenie skutkového stavu, nakoľko mal za to, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam, pričom zopakoval dokazovanie a to výsluch znalca za účelom odstránenia podstatnej odvolacej námietky navrhovateľky a oprávnenej, keď súd prvej inštancie vykonal výsluch znalca v ich neprítomnosti. Súčasne doplnil dokazovanie výsluchom svedka MUDr. C..

7.2. Taktiež odvolací súd zopakoval dokazovanie výsluchom označeného otca, podľa § 195 CSP, výsluchom svedkov znalca M. K. a M. C. podľa § 196 CSP a listinami podľa § 204 CSP, ktorých obsah neobznamoval a listiny nečítal, nakoľko z procesného postupu súdu prvej inštancie v predložennom súdnom spisu vyplynulo, že listiny predložené stranami sporu boli v priebehu konania stranám sporu vzájomne doručené, a to čo zistil, podrobne vo svojom rozhodnutí uviedol.

7.3. V rozsahu dokazovania vykonaného listinami mal odvolací súd a v týchto súvislostiach rovnako ako súd prvej inštancie za preukázané, a táto skutková okolnosť vyplývala z jednoznačných záverov znaleckého dokazovania, že označený otec nie je biologickým otcom oprávnenej, a preto nie je naplnená zákonná domnienka zmysle ustanovenia § 54 ods. 2 Zákona o rodine č. 94/1963 Zb. Tvrdenia navrhovateľky, že sa v čase rozhodnom pre splodenie dieťaťa intímne stýkala len s označeným otcom, nie sú pravdivé.

8. Predmetný rozsudok včas napadla navrhovateľka a oprávnená dovolaním. Navrhovateľka a oprávnená v postavení dovolateľov mali za to, že postupom súdu prvej inštancie a okresného súdu došlo k vadám konania, ktoré mali za následok, že im bolo znemožnené uskutočňovať svoje procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, z dôvodov ktorých podali dovolanie v zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Konkrétne namietali argumentáciu a arbitrárny postup konajúceho súdu, ktoré viedli k vydaniu odvolacieho súdu, ako aj jemu predchádzajúceho rozsudku súdu prvej inštancie, na podklade nesprávneho právneho posúdenia veci a nedostatočného zistenia skutkového stavu veci, z ktorých dôvodov je prvoinštančné konanie postihnuté vadou, majúcou vplyv na zákonnosť napadnutých rozsudkov, a ktorým procesným postupom konajúceho súdu bolo navrhovateľke a oprávnenej znemožnené, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k

závažnému porušeniu ich práv na spravodlivý súdny proces, garantovaných Ústavou Slovenskej republiky. Dovolateľky taktiež namietali, že odvolací súd nevyhovel ich návrhu na doplnenie dokazovania. Rovnako sa nevysporiadal s viacerými, pre dovolateľky, podstatnými skutočnosťami a kľúčovými argumentačnými líniami. Dovolateľky mali rozhodnutie odvolacieho súdu za arbitrárne a nepreskúmateľné.

9. Označený otec, prostredníctvom svojho právneho zástupcu, vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že nie je splnený žiaden zo zákonných dôvodov pre podanie dovolania. Navrhoval, aby najvyšší súd predmetné dovolanie zamietol a priznal mu náhradu trov dovolacieho konania.

10. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie, ktoré má predpísané náležitosti (§ 428 CSP), podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je potrebné odmietnuť.

11. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Mimoriadnej povahy dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 CSP je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a 421 CSP.

12. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na príslušnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania.

13. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010, III. ÚS 550/2012). Právnu úpravu dovolania a dovolacieho konania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých sa môže táto výnimka uplatniť, nemožno v žiadnom prípade interpretovať rozširujúco; namieste je tu skôr reštriktívny výklad.

14. Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím) musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti -to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch. Ak by dovolací súd bez ohľadu na neprípustnosť dovolania pristúpil k posúdeniu vecnej správnosti rozhodnutia odvolacieho súdu a na tom základe ho prípadne zrušil, porušil by základné právo na súdnu ochranu toho, kto stojí na opačnej procesnej strane (por. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II. ÚS 172/03).

15. Z ustanovenia § 419 CSP vyplýva, že proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú špecifikované v ustanoveniach § 420 CSP (prípustnosť dovolania pre vady zmätočnosti) a § 421 CSP (prípustnosť dovolania pre riešenie právnej otázky).

16. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa v dovolaní uviesť, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a náležitým spôsobom označiť dovolací dôvod (§ 420 alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a §

432 ods. 1 CSP). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

dovolací dôvod

§ 420 písm. f) CSP

17. V zmysle ustanovenia § 420 písm. f) CSP platí, že dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

18. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

19. Pod porušením práva na spravodlivý proces z hľadiska § 420 písm. f) CSP treba rozumieť taký procesný postup súdu, ktorým súd zasiahol do Ústavou Slovenskej republiky, resp. Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd garantovaných práv dovolateľa, v dôsledku čoho bolo dovolateľovi znemožnené domáhať sa práva na súdnu ochranu prostriedkami, ktoré mu zákon priznáva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

20. Treba podčiarknuť, že z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. f) CSP nie je významný subjektívny názor dovolateľa tvrdiaceho, že sa súd dopustil vady zmätočnosti v zmysle tohto ustanovenia; rozhodujúce je výlučne zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1Cdo/42/2017, 2Cdo/20/2017, 3Cdo/41/2017, 4Cdo/131/2017, 7Cdo/113/2017, 8Cdo/73/2017, 1Cdo/253/2021, 1Cdo/150/2022, 1Cdo/165/2022).

21. Dovolateľky konkrétne namietali to, že odvolací súd nevykonal dôkazy nimi navrhované, a ktoré boli navrhované za účelom jednoznačného, nespochybniteľného a spoľahlivého zistenia skutkového stavu veci, nevysporiadal sa so všetkými relevantnými skutočnosťami a spôsobil, že napadnuté rozhodnutie je arbitrárne a nepreskúmateľné.

22. Pokiaľ dovolateľky namietajú to, že predložili odvolaciemu súdu návrh na doplnenie dokazovania, ktorému návrhu tento súd nevyhovel, najvyšší súd uvádza nasledovné.

22.1. Dokazovaním je časť civilného konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky, potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). Súd v súdnom konaní nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu, a nie účastníkov/strán konania (viď R 125/1999, ďalej tiež 1Cdo/99/2011, 2Cdo/141/2012, 3Cdo/212/2012, 4Cdo/125/2012, 5Cdo/251/2012, 6Cdo/36/2011 a 7Cdo/34/2011, 1Cdo/150/2022, 1Cdo/165/2022). Pokiaľ súd v priebehu civilného konania (prípadne) nevykonal všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie rozhodujúcich skutočností, nemožno to považovať za procesnú vadu konania znemožňujúcu realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (viď R 125/1999). V takom prípade môžu byť síce nedostatočne zistené rozhodujúce skutkové okolnosti (čo v konečnom dôsledku môže viesť dokonca až k vydaniu nesprávneho rozhodnutia), táto nesprávnosť ale v zmysle už dávnejšej judikatúry najvyššieho súdu nezakladá vadu zmätočnosti (k tomu viď R 37/1993 a rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/219/2013, 3Cdo/888/2015, 4Cdo/34/2011, 5Cdo/149/2010, 6Cdo/134/2010, 6Cdo/60/2012, 7Cdo/86/2012 a 7Cdo/36/2011, 1Cdo/165/2022).

22.2. Dokonca ani (prípadne) nesprávne vyhodnotenie dôkazov, nie je v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu považované za vadu zmätočnosti, ktorá by zakladala prípustnosť dovolania. Súdna prax sa ustálila

na názore, že ak súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne, táto skutočnosť ale sama osebe nezakladá prípustnosť dovolania (viď R 42/1993, ale aj rozhodnutia sp. zn. 1Cdo/85/2010, 1Cdo/18/2011, 3Cdo/268/2012, 4Cdo/314/2012, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/104/2010, 7Cdo/248/2012, 1Cdo/165/2022).

22.3. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani v zmysle novej právnej úpravy civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (viď rozhodnutia sp. zn. 3Cdo/26/2017, 4Cdo/56/2017, 5Cdo/90/2017, 8Cdo/187/2017, 2Cdo/319/2021, 1Cdo/165/2022).

22.4. Konkrétne najvyšší súd vidí za relevantné uviesť, že navrhovateľka a oprávnená prostredníctvom svojho právneho zástupcu dňa 21. decembra 2021 doručili konajúcemu súdu (súdu prvej inštancie) návrh na doplnenie dokazovania, pričom v dovolaní uviedli, že ich návrhu nebolo vyhovené, a následne v ten istý deň konajúci súd vyhlásil dokazovanie za skončené a v predmetnej právnej veci vydal (prvoinštančný) rozsudok, ktorým návrh na určenie otcovstva navrhovateľky a oprávnenej proti označenému otcovi zamietol. Ide o neopodstatnenú námietku zo strany dovolateľiek, pretože na predloženie návrhu na vykonanie/doplnenie dôkazov mali dostatok času počas celého prvoinštančného konania a nie len „posledný deň“, kedy konajúci súd rozhodoval vo veci. K uvedenému sa preto tiež žiada spomenúť inštitút sudcovskej koncentrácie, ktorý bol do sporového konania zavedený Civilným sporovým poriadkom, a ktorý je celkom prísny prostriedkom procesnej zodpovednosti (strán konania), ktorý má nútiť, tú-ktorú sporovú stranu, aby prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany uplatňovala včas, čím prispieva k zrýchleniu konania. Kritériom pri posudzovaní použiteľnosti uplatnených prostriedkov procesnej obrany a procesného útoku v sporovej veci zo strany súdu je ich relevantnosť ako aj včasnosť ich uplatnenia. Ide o časové kritérium, ktoré nie je dané objektívnou (exaktnou) časovou hranicou, ale je charakterizované tak, že tieto úkony nebolo možné uplatniť skôr a zároveň či strana konala podľa úvahy súdu rýchlo a hospodárne. To znamená že aj včasnosť a samotná iniciatíva uplatnenia svojich procesných prostriedkov sa ponecháva na strany konania. V opačnom prípade, t.j. v prípade pasivity alebo neskorého uplatnenia procesných prostriedkov súd nemusí na tieto prihliadať, resp. nie je povinný. Možno teda v tejto súvislosti spomenúť určite aj zásadu „vigilantibus iura scripta sunt“, teda právo patrí bdelym. Uvedené potvrdzuje napríklad aj najvyšší súd, keď v odôvodnení svojho rozhodnutia sp. zn. 3Obdo/43/2018 uvádza, že „účelom sudcovskej koncentrácie konania bolo zabezpečiť rýchlosť a hospodárnosť súdneho konania a zamedziť tak špekulatívnemu postupu strán (napr. v podobe oneskorene predkladaných vyjadrení obsahujúcich nové skutkové tvrdenia alebo nové návrhy na vykonanie dokazovania, ktoré bolo možné predložiť v skoršom štádiu konania) smerujúcemu k zbytočnému predlžovaniu konania (a k vzniku prieťahov v konaní), a zabezpečiť tak, aby poskytnutie súdnej ochrany bolo rýchle a účinné.“ Preto je potrebné podotknúť aj to, že v súvislosti s vyššie uvedeným dovolateľky žiadali konajúci súd o vykonanie verifikačného znaleckého posudku určenia otcovstva, čo nie je dôkaz, o ktorý by nemohli (v zmysle sudcovskej koncentrácie) požiadať iniciatívne skôr. Z obsahu spisu tiež vyplýva, že právny zástupca domnelého otca navrhoval, aby dcéra vykonala testy DNA za účelom potvrdenia/vyvrátenia pokrvného vzťahu s domnelým otcom, ktoré dcéra s matkou primárne odmietali. Na základe vyššej argumentácie najvyšší súd uzatvára, že predmetná námietka dovolateľiek je neopodstatnená.

23. Dovolateľky tiež namietali porušenie práva na riadne odôvodnenie, resp. to, že sa odvolací súd nevysporiadal so všetkými relevantnými skutočnosťami, ako aj to, že napadnuté rozhodnutie je arbitrárne a nepreskúmateľné.

23.1. Dovolací súd v tomto prípade zdôrazňuje, že pri posudzovaní splnenia požiadaviek na riadne odôvodnenie rozhodnutia, správnosť právnych záverov, ku ktorým súdy dospeli, nie je právne relevantná, lebo prípadne nesprávne právne posúdenie veci prípustnosť dovolania nezakladá. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu (napr. I. ÚS 188/06).

23.2. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. V odôvodnení svojich rozhodnutí súdy oboch inštancií popísali obsah podstatných skutkových

tvrdení strán konania a dôkazov vykonaných v konaní, uviedli, z ktorých dôkazov vychádzali a ako ich vyhodnotili, zároveň citovali ustanovenia, ktoré aplikovali, a z ktorých vyvodili svoje právne závery. Odôvodnenie odvolacieho súdu sa vysporadúva so všetkými podstatnými rozhodujúcimi skutočnosťami. Jeho myšlienkový postup je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal.

23.3. Na základe uvedeného možno konštatovať, že odvolací súd pri hodnotení skutkových zistení a skutkových záverov neopomenul vziať do úvahy žiadnu z namietaných skutočností, či skutočností, ktoré v konaní vyšli najavo, z uvedeného je zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd potvrdil rozhodnutie súdu prvej inštancie a podľa názoru dovolacieho súdu má odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu všetky náležitosti v zmysle § 393 CSP. Za procesnú vadu konania podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP nemožno preto považovať to, že dovolateľ sa s rozhodnutím odvolacieho súdu nestotožňuje, a že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa jeho predstáv. Samotná skutočnosť, že dovolateľ so skutkovými a právnymi závermi vyjadrenými v odôvodnení rozhodnutia odvolacieho súdu nesúhlasí a nestotožňuje sa s nimi, nemôže sama o sebe viesť k založeniu prípustnosti dovolania podľa § 420 písm. f) CSP, pretože do práva na spravodlivý proces nepatrí právo na to, aby bol účastník/strana konania pred všeobecným súdom úspešný/á, teda aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ním predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jeho vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 98/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

23.4. Dovolací súd zdôrazňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranou sporu (účastníkom konania), ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03). Súd v opravnom konaní nemusí dať odpoveď na všetky námietky uvedené v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú (podľa názoru súdu) podstatný význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktoré je predmetom preskúmania v odvolacom konaní (II. ÚS 78/05).

23.5. Podľa názoru dovolacieho súdu sa odvolací súd vysporiadal so všetkými, pre rozhodnutie vo veci podstatnými, otázkami. Napríklad tvrdenie navrhovateľky o tom, že v čase rozhodnom pre počatie dieťaťa, oprávnenej C. C., rod. C., mala intímny kontakt výlučne iba s označovaným otcom, ktorá skutočnosť je na podklade v súčasnosti dostupných poznatkov lekárskej vedy sama o sebe nezlučiteľná so závermi Znaleckého posudku vypracovaného znalcom M. M. K., O., a ktoré rozpory bolo preto esenciálne potrebné v rámci konania ďalej skúmať a objektivizovať, sa odvolací súd s uvedeným jasným a vyčerpávacím spôsobom vysporiadal najmä v bode 64. predmetného rozhodnutia odvolacieho súdu, kde vyvrátil akékoľvek domnienky dovolateľiek o manipulácii so vzorkami, či o nesprávnom závere znaleckého posudku o určení otcovstva a pod., (ktoré namietala i v dovolaní). Odvolací súd uviedol vo svojom odôvodnení nasledovné: „...znalecký posudok vykonal znalec z daného odboru genetika, odvetvie analýza DNA. Na návrh strany sporu- navrhovateľky a oprávnenej súd prvej inštancie vykonal výsluch znalca. Z dôvodu vznesených námietok navrhovateľkou a oprávnenu uskutočnil aj odvolací súd výsluch znalca, s ktorými závermi sa plne stotožnil. Znalec uviedol, že na predvolanie sa dostavili strany sporu za účelom odobratia biologického materiálu, ktorý im odobral v priestore chodby ich zariadenia. Tieto odbery vykonáva znalec dodnes týmto spôsobom z dôvodu, že bola stále pandémia. Zdôraznil, že miesto odberu je z pohľadu výsledku absolútne nepodstatné, nie je nikde predpísané jemu ako znalcovi, kde má robiť odber biologického materiálu, nie je predpísané ani, aký materiál má odobrať. S tvrdeniami navrhovateľky a oprávnenej, že neboli označené odberové skúmavky, nesúhlasil. Uviedol, že skúmavky boli označené menom a dátumom narodenia, v protokole o odbere biologického materiálu, ktorý je súčasťou posudku, zúčastnené osoby podpísali, že im odobratý materiál bol odobratý na vopred označenú skúmavku. Rovnakým spôsobom odoberal aj druhú stranu, teda O. v inom čase. Pôvodne mal znalec DNA profil od predchádzajúceho znalca, takže nemusel označeného otca predvolávať, napriek tomu, z dôvodu istoty, odber vykonal. K vznesenej námietke zaujatosti voči jeho osobe ako znalcovi

uviedol, že s p. L. ani s druhou stranou sa nepoznal. Dlhé roky sa pozná s V., je to jeho kolega, čo nie je dôvodom na zaujatosť. Vo vzťahu k zaujatosti docenta Y. znalec uviedol, že si je takmer istý, že docent Y. nepoznal ani jednu stranu. K morálnej spôsobilosti znalec uviedol, že so vzorkami manipuloval predpísaným spôsobom. Za tými výsledkami si stojí. K odbornej spôsobilosti skonštatoval, že znalcom v čase, keď robil predmetný posudok, bol len rok a pol, ale na to, aby sa človek stal znalcom, potrebuje mať 5 alebo 6-ročnú prax v odbore. Znalec má takmer 20-ročnú prax a testy otcovstva v rôznych podobách robí 20 rokov. V súčasnosti pracuje v laboratóriu, ktoré takýchto testov urobí 50 mesačne a všetky aj podpisuje a overuje. V prípade pochybnosti o chybných výsledkoch znaleckého dokazovania, pre analýzu DNA pri testovaní akýchkoľvek príbuzenských vzťahov, väčšina laboratórií má zavedené viaceré kontrolné mechanizmy. Každý získaný profil v laboratóriu sa overuje v databáze a ak by došlo k zámene vzoriek kedykoľvek, tak by to mal týmto spôsobom zachytiť. Matka musí byť matka nevyklúčená voči dieťaťu, inak nie je možné stanovovať otcovstvo, teda nevyklúčenie matky, test možnej zámene profilov a to, že musí sedieť pohlavie vyšetrených vzoriek, v podstate dáva prakticky nulovú šancu na nejakú náhodnú zámenu vzoriek. Po odobratí materiálu zvykne materiál sušiť v uzavretej miestnosti, ktorá je len na to určená z dôvodu, keď je materiál vlhký, mohol by degradovať, prišlo by k znehodnoteniu toho materiálu. Po sušení nasleduje tzv. izolácia DNA, čiže v podstate je to úprava toho materiálu tak, aby sa dal použiť pre ďalšie analýzy. Potom nasleduje krok, ktorý sa volá PCR, dôjde k amplifikácii špecifických oblastí chémie, ktorá je na to presne určená, teda analytickou súpravou, ktorá sa bežne používa v kriminalistických laboratóriách. PCR slúži na množenie úsekov DNA, analytickou súpravou. Potom nasleduje elektroforéza alebo separácia získaných fragmentov DNA, ktorá sa robí v genetickom analyzátoe, v sekvenátore. Toto zariadenie slúži na stanovenie dĺžky tých fragmentov. Dĺžka zodpovedá tzv. alelám a zoznam alieli vyšetrených systémom tvorí DNA profil. Po získaní DNA profilov nasleduje štatistika, verifikácia údajov. Po získaní DNA profilov nasleduje štatistické vyhodnotenie, verifikácia v databáze, verifikácia pohlavia, verifikácia, či sedí to, čo má, teda v tomto prípade, či matka nie je vylúčená, lebo to by znamenalo, že niečo je zle, buď zle odobraté, zamenené. Keď je všetko v poriadku, tak sa môže vyhodnotiť otcovstvo. Vzorky nie sú žiadnym špeciálnym spôsobom zabezpečené, sú v priestoroch, v ktorých vykonáva znalec svoju činnosť. Analýzu vykonáva osobne, nie je možné, aby s nimi manipuloval niekto iný. Vzorka, ktorá bola odobratá docentom Y., nebola použitá v tomto posudku. Súd vyžiadal od docenta Y., aby poskytol znalcovi dáta, teda ten samotný DNA profil. Znalec sa rozhodol pre istotu spraviť sám odber a porovnať jeho získané údaje s tými údajmi, ktoré mu boli poskytnuté docentom Y.. Databáza je anonymizovaná, túto používajú pre štatistické vyhodnotenie. Predchádzajúci profil pochádza z odberu, ktorý bol realizovaný docentom Y., ktorý bol poskytnutý znalcovi. Analyzované profily DNA, pokiaľ sa už nachádzajú v systéme a teda boli v minulosti testované, je ich možné spárovať a porovnať." Presné znenie odôvodnenia najvyšší súd uviedol, aby vystihol všetky podstatné argumenty, ktoré v inkriminovanom rozhodnutí odvolací súd uviedol, a ktoré boli relevantné k uvedeným otázkam dovolateľiek. Odvolací súd sa tak vysporiadal naozaj so všetkými dôležitými skutočnosťami, keď uviedol kto robil znalecký posudok, ako boli vykonané testy DNA, taktiež vylúčil svojou argumentáciou akúkoľvek manipuláciu so vzorkami, ich zámenu, či nesprávne odobratie týchto vzoriek čo by mohlo mať za následok skreslenie výsledkov a podobne. Ďalej odvolací súd v bode 64. dotknutého rozhodnutia uviedol: „Na zdôraznenie uvádza, že znalec postupom tak, ako to uviedol aj na pojednávaní, vykonal osobne odber biologického materiálu od navrhovateľky, oprávnenej a označeného otca. Pred odberom vzoriek si overil totožnosť osôb podľa ich občianskych preukazov, z ktorých vyhotovil fotokópie, každú vzorku identifikovateľným spôsobom označil, zaevidoval a následne vykonal analýzu tak, ako to uviedol pred odvolacím súdom. V tomto postupe odvolací súd nezistil žiadne pochybenie. Námietka navrhovateľky ohľadom znaleckého posudku, ktorý nepovažuje za správny a dožaduje sa „opätovného“ znaleckého dokazovania, nie je dôvodná. Odvolací súd zdôrazňuje, že ani súd nie je oprávnený hodnotiť správnosť odborných záverov, ku ktorým znalec vo vypracovanom posudku dospel a nehodnotí ani ním použité postupy a metódy, pretože pre takéto hodnotenie súdu chýbajú odborné vedomosti a znalosti. Súd posudzuje len to, či sú závery zo znaleckého posudku vyplývajúce náležite odôvodnené, preskúmateľné, vnútorne si neodporujúce a či zodpovedajú pravidlám logiky. Znalec na základe analýzy vzoriek biologického materiálu a analýzy DNA profilu zo vzorky biologického materiálu zistil, že označený otec nemá v 7 systémoch z celkového počtu 16 vyšetrených systémov ani jednu z alel, t.j. nemá alely, ktoré musí mať biologický otec vyšetrovaného dieťaťa, pričom otcovstvo sa považuje za spoľahlivo vylúčené, ak ho vylučujú najmenej dva systémy.

Rovnako nedôvodné sú poukazy odvolateľiek na genetické mutácie, ktoré skutočnosti, podľa ich tvrdení, vyplývajú z odbornej literatúry. Aj v tomto smere sú odvolacie námietky nedôvodné, vytrhnuté z kontextu a pretransformované do predmetného konania bez vecnej argumentácie. Rovnako tieto námietky odvolateľky nevzniesli včas, pri doručení znaleckého posudku. Znalec správne vyhodnotil, že otcovstvo označeného otca treba považovať za jednoznačne vylúčené, ktorú pravdepodobnosť stanovil na 99,99 % a pravdepodobnosť otcovstva označeného otca stanovil na 0,00 %. Súd prvej inštancie sa veľmi podrobne vysporiadal v priebehu konania so všetkými námietkami navrhovateľky a oprávnenej, a to v bodoch 21. - 30. svojho rozhodnutia, s ktorými sa odvolací súd v plnom rozsahu stotožňuje a od záverov súdu prvej inštancie sa nemieni odkloniť." Dovolací súd pre exaktnosť opäť uviedol presné znenie časti odôvodnenia odvolacieho súdu, z ktorého jasne vyplýva, a v ktorom je odborne uvedené, prečo je otcovstvo domnelého otca úplne vylúčené. Na základe uvedeného, môže najvyšší súd skonštatovať, že nemôže súhlasiť s dovolateľkami ani tentokrát, pretože odvolací súd na nimi uvedené relevantné otázky dal odpovede, navyše tieto boli veľmi presné, dostatočné a objasňujúce.

24. So zreteľom na vyššie uvedené dovolací súd konštatuje, že prípustnosť dovolania uplatneného dovolateľkami podľa ustanovenia § 420 písm. f) CSP prípustné nie je, a preto dovolací súd prejednávane dovolanie ako procesne neprípustné podľa § 477 písm. c) CSP odmietol.

25. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

26. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.